

Царь Давїдъ, като видѣ некого си престарела и добродѣтелна старца, выкаше го въ своя си домъ и мѣ казваше: Ела въ мой домъ, за да те „прехранимъ и да упокоимъ твоѣта старость. Отговаря мѣ разумный старецъ: „Благодаримъ въ царю, за ваше то призиванїе, обаче молимъ въ „оставите ме да се спокойствувамъ и да си умремъ въ отечеството: защото отъ сега нататакъ, „колко животъ ще да имамъ, чи да дойдемъ съсъ „васъ ко Іерусалимъ: азъ съмъ на осемьдесеть години, познавамъ ли вече или добро. или зло шастїе; осѣщамъ ли що имъ, или щъ пиемъ; чѣвамъ „ли вече гласъ на пѣснопоицы те;“ Виждѣте сега съсъ колко разсѣжденїе познава смъртны те знаковы (белецы), и съсъ колко прилѣжанїе отвѣгва отъ секое мирско попеченїе и свѣтвовно наслажденїе, остави ме казва да умремъ ко отечество то си близъ при бащенъа си и майченъ гровъ „Да возвратитса нынѣ ракъ твой, и умретъ ко градѣ отца своего“ и проч. чѣватели що мысли благоразумный старецъ, нищо дръго непомышлава, но само смъртъта и гровъа.

Нїе обаче не така, но и въ младость и старость смъртъта не помышлаваме, и покаанїе то отлагаме за утре. Казваше Моусей на Фарашна, кога ще оставишъ Ісраилтаны те да отидатъ да се помолатъ Богъ; отговаряше Фарашнъ: утре, презира безумный Фарашнъ днешното и отлага за утре, за което не е извѣстенъ. Отпѣстни тоа часъ